

## D E K R E T

z dnia 13 maja 1953 r.

## o zmianie niektórych przepisów Kodeksu Karnego Wojska Polskiego.

Art. 1. W dekrete Polskiego Komitetu Wyzwolenia Narodowego z dnia 23 września 1944 r. — Kodeks Karny Wojska Polskiego (Dz. U. z 1944 r. Nr 6, poz. 27, z 1947 r. Nr 65, poz. 390, z 1949 r. Nr 55, poz. 437, z 1950 r. Nr 6, poz. 46 oraz z 1951 r. Nr 6, poz. 55, Nr 22, poz. 172 i Nr 58, poz. 399) — wprowadza się następujące zmiany:

1) Art. 39, 110, 115—122 i 140 otrzymują brzmienie:

„Art. 39. § 1. Kara skierowania do oddziału karnego trwa najmniej 3 miesiące, najwyżej 2 lata; wymierza się ją w miesiącach i latach.

§ 2. Karę skierowania do oddziału karnego wymierza się szeregowcom i podoficerom; kary tej nie wymierza się podoficerom nadterminowym.

§ 3. Karę skierowania do oddziału karnego można wymierzyć za przestępstwo wojskowe, za które ustawa karę tę przewiduje. Karę skierowania do oddziału kar-

nego można wymierzyć również za przestępstwo, za które w myśl ustawy można wymierzyć karę 2 lat lub łagodniejszą karę pozbawienia wolności; w tym wypadku karę skierowania do oddziału karnego wymierza się w granicach wymiaru kary pozbawienia wolności przewidzianych za dane przestępstwo oraz w granicach określonych w § 1.

§ 4. Jeżeli skazany na karę 1 roku lub łagodniejszą karę pozbawienia wolności zostaje powołany do czynnej służby wojskowej przed odbyciem tej kary, sąd wojskowy na wniosek prokuratora wojskowego może zamienić nie wykonaną karę pozbawienia wolności na karę skierowania do oddziału karnego, przyjmując dzień kary pozbawienia wolności za dzień kary skierowania do oddziału karnego.

§ 5. W razie zwolnienia szeregowca lub podoficera z czynnej służby wojskowej przed odbyciem kary skie-

rowania do oddziału karnego, sąd wojskowy zamienia nie wykonaną karę skierowania do oddziału karnego na karę pozbawienia wolności, przyjmując dwa dni kary skierowania do oddziału karnego za dzień kary pozbawienia wolności. Jeżeli kara pozbawienia wolności była uprzednio zamieniona na karę skierowania do oddziału karnego (§ 4), sąd zamienia karę skierowania do oddziału karnego na karę pozbawienia wolności, przyjmując dzień kary skierowania do oddziału karnego za dzień kary pozbawienia wolności.

§ 6. W razie skazania szeregowca lub podoficera na karę pozbawienia wolności i na karę skierowania do oddziału karnego sąd wymierza karę pozbawienia wolności według zasad określonych w art. 32 i 33, przyjmując dzień kary pozbawienia wolności za dwa dni kary skierowania do oddziału karnego.

§ 7. W stosunku do skazanego na karę skierowania do oddziału karnego zatarcie skazania następuje z mocy prawa z chwilą wykonania tej kary.

Art. 110. § 1. Żołnierz, który w sytuacji bojowej ucieka albo w zamiarze uchylenia się od walki pozostaje poza swoją jednostką, porzuca broń lub inny przedmiot potrzebny do walki bądź czyni je niezdatnymi do użytku,

podlega karze więzienia na czas nie krótszy od lat 5 albo karze śmierci.

§ 2. Żołnierz, który czyni przygotowania lub wchodzi w porozumienie z inną osobą w celu popełnienia przestępstwa określonego w § 1,

podlega karze więzienia na czas nie krótszy od lat 2.

§ 3. Kto, mając wiarygodną wiadomość o przestępstwie określonym w § 1 lub w § 2, nie zawiadamia o tym organów państwowych,

podlega karze więzienia od roku do lat 5.

Art. 115. § 1. Szeregowiec lub podoficer, który po raz pierwszy samowolnie opuszcza swoją jednostkę lub miejsce służby albo poza nimi pozostaje, podlega odpowiedzialności dyscyplinarnej, jeżeli jego nieobecność nie przekracza 2 godzin.

§ 2. Szeregowiec lub podoficer, który dopuszcza się samowolnego oddalenia na czas powyżej 2 godzin do 1 doby albo na czas do 2 godzin, lecz powtórnie,

podlega karze skierowania do oddziału karnego.

W razie istnienia okoliczności łagodzących można przestać na ukaraniu dyscyplinarnym. Decyzję co do skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego lub ukarania w trybie dyscyplinarnym podejmuje w każdym przypadku dowódca dywizji, brygady, samodzielniego pułku lub dowódca równorzędny.

§ 3. Szeregowiec lub podoficer, który w czasie wojny dopuszcza się samowolnego oddalenia określonego w § 2,

podlega karze więzienia od lat 2 do lat 5.

§ 4. Szeregowiec lub podoficer, który dopuszcza się samowolnego oddalenia określonego w § 1 lub w § 2

podczas odbywania kary skierowania do oddziału karnego,

podlega karze więzienia do lat 5, a w czasie wojny — karze więzienia na czas nie krótszy od lat 5 lub karze śmierci.

Art. 116. § 1. Szeregowiec lub podoficer, który dopuszcza się dezercji, to jest samowolnie opuszcza swoją jednostkę lub miejsce służby albo poza nimi pozostaje przez czas przekraczający 1 dobę,

podlega karze więzienia do lat 5 lub karze skierowania do oddziału karnego.

§ 2. Podoficer nadterminowy lub oficer, który dopuszcza się dezercji, to jest w zamiarze dłuższego lub trwałego uchylenia się od służby wojskowej samowolnie opuszcza swoją jednostkę lub miejsce służby albo poza nimi pozostaje

podlega karze więzienia.

§ 3. Żołnierz, który dopuszcza się dezercji w czasie wojny,

podlega karze więzienia na czas nie krótszy od lat 5 albo karze śmierci.

§ 4. Żołnierz, który dopuszcza się dezercji, zabierając broń,

podlega karze więzienia na czas nie krótszy od lat 2, a w czasie wojny — karze 10 lat więzienia albo karze śmierci.

§ 5. Jeżeli dezercji dopuszcza się dwóch lub więcej sprawców, którzy działają w porozumieniu ze sobą, każdy z nich

podlega karze więzienia na czas nie krótszy od lat 2, a w czasie wojny — karze 10 lat więzienia albo karze śmierci.

§ 6. Jeżeli sprawca przestępstwa określonego w §§ 1 — 5 dobrowolnie powrócił i nieobecność jego trwała nie dłużej niż 2 tygodnie, a w czasie wojny nie dłużej niż 2 doby, sąd może zastosować nadzwyczajne złagodzenie kary.

Art. 117. § 1. Żołnierz, który odmawia pełnienia służby wojskowej albo wykonania obowiązku lub zadania wynikającego z tej służby,

podlega karze więzienia na czas nie krótszy od lat 2.

§ 2. Jeżeli sprawca dopuszcza się czynu w czasie wojny,

podlega karze więzienia na czas nie krótszy od lat 5 albo karze śmierci.

Art. 118. § 1. Żołnierz, który w zamiarze zupełnego lub częściowego uchylenia się od służby wojskowej albo od wykonania obowiązku lub zadania wynikającego z tej służby powoduje u siebie lub dopuszcza, by kto inny spowodował u niego uszkodzenie ciała lub rozstrój zdrowia albo używa podstępного zabiegu obliczonego na wprowadzenie w błąd władzy wojskowej,

podlega karze więzienia na czas nie krótszy od lat 2.

§ 2. Jeżeli sprawca dopuszcza się czynu w czasie wojny,  
podlega karze więzienia na czas nie krótszy od lat 5 albo karze śmierci.

Art. 119. § 1. Żołnierz, który czyni przygotowania do popełnienia przestępstwa określonego w art. 116 lub wchodzi w porozumienie z inną osobą w celu popełnienia przestępstwa określonego w art. 116, 117 lub 118,  
podlega karze więzienia do lat 5 lub karze skierowania do oddziału karnego.

§ 2. Jeżeli sprawca dopuszcza się czynu w czasie wojny,  
podlega karze więzienia na czas nie krótszy od lat 2.

Art. 120. § 1. Żołnierz, który mając wiarygodną wiadomość o przestępstwie określonym w art. 116 nie zawiadamia o tym władzy wojskowej,  
podlega karze więzienia do lat 2 lub karze skierowania do oddziału karnego.

§ 2. Jeżeli sprawca dopuszcza się czynu w czasie wojny,  
podlega karze więzienia od roku do lat 5.

Art. 121. § 1. Kto będąc obowiązany do służby wojskowej nie zgłasza się do odbywania tej służby we właściwym czasie i miejscu,  
podlega karze więzienia do lat 2.

§ 2. Jeżeli sprawca dopuszcza się czynu w czasie mobilizacji lub wojny,  
podlega karze więzienia na czas nie krótszy od lat 2.

Art. 122. § 1. Kto będąc obowiązany do służby wojskowej nie zgłasza się do odbywania tej służby w zamiarze dłuższego lub trwałego uchylenia się od niej,  
podlega karze więzienia do lat 5.

§ 2. Jeżeli sprawca dopuszcza się czynu w czasie mobilizacji lub wojny,

podlega karze więzienia na czas nie krótszy od lat 5 albo karze śmierci.

Art. 140. § 1. Żołnierz, który przekracza lub nadużywa swej władzy, wykorzystuje swoje stanowisko albo nie dopełnia obowiązku służbowego, jeżeli to wywołało lub mogło wywołać szkodliwe następstwa,  
podlega karze więzienia.

§ 2. Jeżeli sprawca dopuszcza się czynu w czasie wojny,  
podlega karze więzienia na czas nie krótszy od lat 5 albo karze śmierci."

2) Uchyła się art. 123, 124, 141, 142 i 143.

3) Tytuł rozdziału XXI otrzymuje brzmienie: „Wojskowe przestępstwa służbowe”.

Art. 2. 1. Okresu odbywania kary skierowania do oddziału karnego nie zalicza się do okresu odbywania zasadniczej służby wojskowej lub ćwiczeń wojskowych.

2. Jeżeli skazany w czasie odbywania kary w oddziale karnym wyróżnił się sumienną służbą i nienagannym zachowaniem się, dowódca okręgu wojskowego (dowódca równorzędny) może na wniosek dowódcy oddziału karnego zaliczyć w całości lub w części okres odbywania kary w oddziale karnym do okresu zasadniczej służby wojskowej lub ćwiczeń wojskowych.

Art. 3. Uchyła się art. 94 pkt 1 ustawy z dnia 4 lutego 1950 r. o powszechnym obowiązku wojskowym (Dz. U. z 1950 r. Nr 6, poz. 46 i z 1951 r. Nr 22, poz. 172). a pkt 2 i 3 otrzymują numerację 1 i 2.

Art. 4. Wykonanie dekretu porucza się Mini trom: Obrony Narodowej, Bezpieczeństwa Publicznego i Sprawiedliwości oraz Prokuratorowi Generalnemu Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej.

Art. 5. Dekret wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Przewodniczący Rady Państwa: A. Zawadzki  
Sekretarz Rady Państwa: M. Rybicki